

Posudek vedoucího práce k diplomové práci
autora Marka Meisnera
na téma **Jiné způsoby zániku závazků (bez splnění)**

Diplomová práce byla v souladu s pokynem děkana č. 23D/2011 ze dne 2.8.2011, kterým se stanoví postup při ověřování originality vysokoškolské kvalifikační práce, prověřena antiplagiátorským programem THESES, který nevykázal shodu diplomové práce s jinými díly.

Diplomová práce sestává ze sedmi částí včetně úvodu, závěru a cizojazyčného resumé. Pokud jde o rozsah, předkládaná práce naplňuje minimálně stanovený rozsah. Nelze však přehlédnout, že v textu práce jsou celé dlouhé bloky textu převzatého od jiného autora či z judikatury. K práci nejsou připojeny žádné přílohy. Byť je předkládaná práce spíše teoreticky zaměřená, zařazení vhodných příloh mohlo práci obohatit i z hlediska praktického. Kupříkladu zařazení nějakých vzorů se autorovi vlastně úplně nabízelo.

Již na tomto místě je třeba předeslat, že předkládaná práce je z významné části kompilátem z děl jiných autorů, z judikatury a samozřejmě z platné právní úpravy. Pravděpodobně proto, že velká část práce je převzata od jiných autorů, se diplomant nedopouští věcných chyb. Podle názoru vedoucího práce je ale škoda, že autor neosvěžil práci vlastními názory, ideálně kritickými, či třeba úvahami de lege ferenda. Vedoucí práce sice chápe, že takový přístup je pro studenta pátého ročníku obtížný, přesto se ale v rámci určitých možností očekává.

Práce je doplněna standardním seznamem použité literatury, který odpovídá formálním požadavkům. Autora lze jistě pochválit za to, že si obstaral bohatou zásobárnu různorodých zdrojů. Autor čerpal nejen z odborné knižní a časopisecké literatury a z internetových zdrojů, ale také ze soudní judikatury. Zahraniční zdroje absentují. V této souvislosti lze celkem kladně hodnotit aktivní přístup autora k soudní judikatuře. Byť nejsou soudní judikáty v konkrétní kauze v českém právním prostředí pramenem práva, mají svůj nesporný význam a práce s nimi by měla být pro každého právníka naprosto běžnou rutinou. Autor se snaží průběžně v textu zařadit k téměř každému zpracovávanému institutu nějaký judikát, ten však povětšinou pouze stroze konstatuje jako fakt a nijak hlouběji jej neanalyzuje a nevyhodnocuje, což je škoda.

Pokud jde o poznámkový aparát v práci využitý, ten svým rozsahem odpovídá charakteru práce a způsobu práce autora s označenými prameny. Rozsah a četnost poznámek pod čarou koresponduje s tím, že dílo je kompilátem. Vedoucí práce má ale zásadní problém s tím, že není ani z textu samého ani z poznámky pod čarou zjevné, jaká část textu je citací jiného autora. Tím, že se mnohdy jedná o delší celky (s většími, menšími či žádnými zásahy), je podkopána autorova samostatnost při sepisu diplomové práce. Autor si dal sice práci s obstaráním četných podkladů, při jejich zpracování již tak konstruktivní nebyl. Přesto lze autora pochválit alespoň za to, že se snaží hledat rozpory v názorech odborné veřejnosti, ty však vesměs nevyhodnocuje ani se o to nesnaží.

Předkládaná práce neobsahuje významnější množství gramatických chyb, překlepů ani nepřesností v interpunkci. Pokud už nějaký takový problém nastal, jedná se evidentně o exces (str. 10 – spočívajíc, str. 16 – Formu dissoluce není zákonem upravena, str. 17 - nutné znamená, str. 30 – nezarovnání do bloku...), protože z celé práce je jinak zřejmé, že její korektuře byl věnován přiměřený čas.

Z obsahového hlediska je práce pochopitelně vymezena autorem zvoleným tématem "Jiné způsoby zániku závazků (bez splnění)". Autor se držel vybraného tématu

ve zvolených intencích. Autor se žádoucím způsobem drží zvoleného tématu. Činí tak od úvodní vstupní historické druhé kapitoly až k meritorním kapitolám 3 a 4, ve kterých se drží tradičního dělení na zánik závazku s uspokojením věřitele a bez uspokojení věřitele. Autor se nedopouští věcných chyb, jeho výklad je povětšinou pochopitelný. Jak již zmíněno, do značné míry je tomu tak proto, že diplomant přejímá názory jiných autorů, to však není na škodu věci. Byť se autor soustředil především na platnou právní úpravu, přesto je znovu třeba mu vytknout, že v práci není mnoho jeho vlastních úvah či hodnotících názorů. Přitom si autor v úvodu práce stanovil smělý cíl, že v závěru (kromě srovnání způsobů zániku v římském právu a v našem právním řádu) vysloví k dané problematice názor, co považuje v současné době v právním řádu, resp. v aplikaci právních norem za problematické. Pokud jde o závěr, vedoucí práce (kromě toho, že si nemyslí, že by komparace se římským právem byla nějak přínosná) avizované vlastní názory postrádá, tedy až na pesimistické poznámky o fungování soudů a o právním povědomí veřejnosti. Zcela absentuje komparace se zahraničím.

U ústní obhajoby by měl autor vysvětlit, proč se v práci vůbec nezabýval instituty promlčení a prekluze, případně o těchto institutech pojednat, považuje-li to za vhodné. Dále by měl svými slovy vysvětlit, co mínil na stránce 23 zařazením kapitol Odstupné jako zpoplatněné odstoupení od smlouvy a Odstupné a nepravá smluvní pokuta, když tyto kapitoly prakticky doslova převzal z komentáře. Konečně by měl autor vysvětlit, na základě jakých informací či zkušeností dospěl k závěru o formalismu obecných soudů.

Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem doporučuje vedoucí práce posuzovanou diplomovou práci k obhajobě, a to předběžně jako dobrou.

V Plzni dne 27.4.2018

JUDr. Radek Spurný